

1

Спочатку за метр від його ноги впав камінь. Віктор озирнувся — двоє чоловіків з посміщечкою дивилися на нього. Один з тих, що стояв біля розібраної бруківки, нагнувся, взяв ще один кругляк і, немовби граючи в кегельбані, покотьюма пожбував камінь у його бік. Віктор зірвався з місця і швидким кроком, що цілком був схожий на спортивну ходьбу, завернув за ріг. «Головне — не бігти!» — повторював він собі.

Зупинився вже біля дому. Позирнув на вуличний годинник угорі: дев'ята вечора. Тихо й безлюдно. Зайшов у парадне. Тепер уже не лячно. Звичайним людям просто нудно жити, розваги для них тепер не по кишені. Тому й кругляки котяться.

Вечір. Кухня. Темінь. Просто відімкнули електрику і світло згасло. В темряві чутно неквапні кроки пінгвіна Мишка: він з'явився у Віктора рік тому восени, коли зоопарк роздавав голодних тварин усім, хто зможе їх прогодувати. Віктор тоді поїхав і взяв королівського пінгвіна. За тиждень перед тим його покинула подруга. Йому було самотньо, але пінгвін Мишко приніс із собою ще й свою самотність, і тепер дві са-

мотності просто доповнювали одна одну, створюючи радше враження взаємозалежності, ніж дружби.

Віктор відшукав свічку, запалив її й поставив у майонезній баночці на стіл. Поетична недбалість вогника змусила його знайти в півмороці ручку й папір. Він сів до столу, аркуш паперу поміж ним і свічкою. Цей аркуш треба було заповнити. Якби Віктор був поетом — побіг би по білому аркуші римований рядок, але він не поет. Він — літератор, котрий застряг між журналістикою і дрібною прозою. Найвдаліше, що у нього виходить, — це короткі оповідання. Дуже короткі. Такі короткі, що навіть якщо за них платитимуть — йому на це не прожити.

На вулиці пролунав постріл. Віктор смикнувся, припав до вікна, за яким нічогосінько не було видно, потім повернувся до аркуша. Уява вже придумала історію цього пострілу. Історії вистачило на один аркуш — не більше й не менше. На останніх трагічних нотках свіжої короткої оповіді знову з'явилася електрика. Спалахнула лампа, що звисала зі стелі.

Віктор задув свічку. Витяг з морозильника мороженого минтая і поклав у полумисок Мишкові.

2

Уранці, передрукувавши свіже оповіданнячко і попрощавшись з пінгвіном, Віктор подався до нової товстої газети, що щедро публікувала будь-які тексти: від кулінарних рецептів до огляду новинок пострадянської естради. Редактора газети він знав непогано — кілька разів разом із ним вони удвох добряче напивалися й редакційний водій відвозив його потім додому.

Редактор зустрів його посмішкою і поплескуванням по плечу. Попросив секретарку зварити каву і відразу професійно пробіг поглядом принесений твір.

— Ні, старий, — сказав нарешті він. — Не ображайся. Не піде. Тут треба або крові побільше, або взагалі про інше, про якесь дивне кохання. Зрозумій, газетне оповідання — це жанр сенсації.

Не чекаючи на каву, Віктор перепросив і пішов.

Неподалік знаходилася редакція газети «Столичні вісті». До її редактора Вікторові було не дістатися і він зазирнув до відділу культури.

— Загалом ми ніякої літератури не друкуємо, — приязно сказав йому дідок завкультурою. — Але ви лишіть. Усяке буває. Може, до якогось п'ятничного числа. Знаєте, для рівноваги. Якщо забагато поганих новин, читачі шукають чогось нейтрального. Я прочитаю!

Спекавшись відвідувача своєю візитною карткою, дідок повернувся до заваленого паперами столу. І тільки тоді Віктор зрозумів, що його, власне, й до кімнати не запросили. Розмова так і відбулася на порозі.

3

За два дні задзвонив телефон.

— Вас зі «Столичної» турбують, — проторохтів дзвінкий жіночий голосок. — З вами говоритиме редактор.

Рурка перейшла з рук до рук.

— Вікторе Олексійовичу? — запитав чоловічий голос.

— Так.

— Ви сьогодні не могли б до нас підїхати? Чи зайняті?

— Та ні, — відповів Віктор. — Не зайнятий.

— Тоді я надішлю по вас машину. Сині «жигулі». Лише адресу скажіть.

Віктор продиктував свою адресу. Редактор, так і не відрекомендувавшись ім'ям та по батькові, попрощався. Сказав: «До зустрічі».

— Невже через оповідання? — міркував Віктор, вибираючи у шафі сорочку. — Ні, навряд чи через оповідання... Що їм оповідання? Хоча, чорт їх зна!

У синіх «жигулях», що стояли під парадним, сидів дуже чемний водій.

Він же провів Віктора до редактора.

— Ігор Львович, — відрекомендувався редактор, простягаючи руку. — Радий познайомитися.

Редактор був більше схожий на постарілого спортсмена, ніж на газетяра. Може, так воно і було, але, щоправда, у його погляді блискала така іронія, що з'являється радше від розуму й освіти, ніж від тривалих тренувань у спортивній залі.

— Сідайте! Коньячку? — він супроводив свої слова панським жестом.

— Ні, спасибі. Якщо можна, кави... — попросив Віктор, уможуваючись у шкіряному кріслі, що стояло проти широкого «офісного» столу.

Редактор кивнув. Потім зняв слухавку і сказав у неї: «Дві кави».

— Знаєте, — знову заговорив він, приглядаючись до Віктора приязним поглядом, — ми вас оце допіру згадували, а вчора заходить до мене наш Борис Леонідович — завкультурою — та й каже: «Поглянь-но одним оком!» І подає мені ваше оповіданнячко. Гарне оповіданнячко... І саме тоді я зга-